

آدمی با امید زنده است

شاید شما هم این جمله را شنیده باشید که آدمی با امید زنده است؛ یعنی اگر دلخوشی و انگیزه‌ای نداشته باشیم نمی‌توانیم زندگی چندان خوبی داشته باشیم.

تا چند ماه پیش آن جمله کمی اغراق آمیز به نظر می‌رسید تا اینکه با یکی دوستان قدیمی‌ام درباره وضعیت زندگی‌مان صحبت کردم. رفاقت من با این دوست قدیمی‌ام به دورهٔ دانشجویی بر می‌گردد، زمانی که او تصمیم گرفت ادامه تحصیل بدهد و من وارد بازار کار شدم.

دوست من حالا استاد یکی از دانشگاه‌های معتبر بود و جایگاه اجتماعی قابل قبولی داشت اما احساس خوشحالی نداشت. حس بی‌هدفی و بی‌انگیزگی ره‌ایش نمی‌کرد.

نیازی نبود به او بگویم جایگاه شغلی‌اش فوق‌العاده است و نباید ناراحت باشد، خودش این موضوع را می‌دانست اما مشکلش چیز دیگری بود.

حس غم دوست من به این خاطر بود که احساس می‌کرد چیز دیگری در این جهان وجود ندارد که دلش بخواهد به آن‌ها برسد. ایده‌ای برای چند سال بعدش نداشت و نمی‌دانست حس امیدواری درونش را باید خرج کدام انگیزه و هدف بکند.

آن‌جا بود که فهمیدم آدم‌ها حتی اگر به جایگاه بالای اقتصادی و اجتماعی هم برسند باز هم نیاز به انگیزه‌های دیگری برای پیش رفتن دارند. نیاز دارند تا هدفی را برای خودشان متصور شوند و برای دست یافتن به آن تلاش کنند.

تصور کنید در هیچ زمانی از زندگیتان هیچ آرزو و ایده‌ای نداشته باشید، در آن صورت برای رسیدن به چه چیزی باید با مشکلات مبارزه کنید؟

چند روز پیش برای کاری با دانشگاهی که دوستم آن‌جا تدریس می‌کرد تماس گرفتم، گفتند اینجا نیست و یک نیم‌سال مرخصی گرفته است!

با خودش تماس گرفتم تا حالش را بپرسم. دوستم خبر بسیار جالبی داد، گفت از دورهٔ کودکی‌اش دلش می‌خواست که جهانگرد شود و حالا آرزوی دوران بچگی‌اش را به هدفی برای زندگی تبدیل کرده است. برایم از برنامه‌های سفرش گفت و با اشتیاق تعریف کرد که قرار است چند ماه آینده به سفری طولانی برود.

دوستی که اکثر اوقات حس بی‌انگیزگی داشت حالا انگیزه‌ای پیدا کرده بود تا برایش برنامه‌ریزی کند و به امید «جهانگرد حرفه‌ای» شدن تلاش می‌کرد.

دوستان عزیز، در زندگی مهم‌ترین عنصر برای موفق شدن، داشتن انگیزه و امید و توکل بر خدا است. همین حالا خودتان را در بهترین موقعیتی که ممکن است برایتان اتفاق بیفتد تصور کنید، آن موقعیت هدف شماست، برایش به همراه امید و پشتکار، تلاش کنید.